

Nr. 10.

30. Maj 1907.

23. Aarg.

Pigebørns Erhverv.

Almueskolens Elever er tidt i de første 2—3 Skoleaar meget kvikkere at have at gøre med end de mere velstillede Klassers Børn; de er mindre forkælede, ikke bange for at gaa paa og hyppig tidligere udviklede. Der stilles allerede i deres unge Alder ikke saa faa Krav til dem: Et Barn paa 8 Aar anses for fuldkommen skikket til at være Barnepige for de yngre Søsken; det vænnes til at besørge Byærinder og passe at faa rigtig Penge igen. — Sligt udvikler!

Men naar en lille Friskolepige har naaet en Alder af 10 Aar, er hun „en stor Tøs“, der bør begynde at fortjene noget til Hjælp til Familiens Underhold. Forsaaavdt Barnet gaar i Formiddagsskolen, indfinder da Mor sig paa Kontoret for at andrage om at faa hende overført til en Eftermiddagsklasse, for at hun kan faa en „Plads“ om Formiddagen.

Fra det Øjeblik er det som Regel forbi med Kvikheden. Lektie læsning bliver der ingen Tid til. Hun møder uforberedt og udslidt paa Skolen — hyppig for sent: „Plæssen“, (som det hedder i hendes Sprog), vilde ikke give Slip paa hende; hun sover i Timerne eller fjanter og forstyrrer de andre for dog at holde sig en lille Smule skadesløs for Formiddagens Alvor.

Alle vi Lærere er kede af disse „Plæsser“, som sluger Børnenes Kræfter. Og dog er de ikke det værste! der er langt mere ødelæggende Beskæftigelser.

En Lærerinde lagde en Gang Mærke til, at en 13—14 Aars Pige, der hidtil havde været

god og rar, begyndte at forandre sit Væsen; hun havde faaet et eget, tvetydigt Smil og var bleven ligefrem fræk i sine Bevægelser, havde altid saa mange Hemmeligheder at fortælle og gav ved Minespil og Øjekast til Kende, at hun underlagde omtrent alt, hvad der blev sagt, en sjofel Betydning. Desuden var hun doven og uopmærksom, kort sagt, helt forvandlet. Da hun en Dag ikke var i Skole, spurgte Lærerinden de andre: „Hvor mon det kan være, at Karla altid ser saa søvrig ud i den sidste Tid?“ — „Jo, Frøken“, svarede de. „hun siger, hun er altid saa træt, naar hun har rejst Kegler om Aftenen“. Det viste sig da, at hun i lang Tid var bleven benyttet som Keglerejser i en Beværtning paa Vesterbro. Kl. 1—2 om Natten maatte Barnet ad de øde Gader alene søge til sit Hjem.

Naturligvis skred Skolens Inspektør ind og fik dette forpurret; men Skaden var sket: Konversationen paa en Kegllebane er ikke for et Barns Øren. Der fik den lille Stakkel sin naturlige Undseelse slebet af sig, den, som skulde have været hendes Værn senere i Livet. Følgen viste sig snart: Hun var endnu ikke over den skolepligtige Alder, da hun maatte indlægges paa Vestre-Hospital.

For et Par Aar siden var en stor, 13 Aars Pige Skolebarn om Formiddagen og Dame uden Underkrop om Aftenen — jeg tror, i Vimmelskafet. Naive Sjæle er der til alle Tider nok af; Lokalet var stuvende fuldt.

„Herre Gud“, sagde en og anden, „hvad lever dog det stakkels Menneske af?“

„Ja—a“, svarede Foreviseren, „hun kan jo nok faa lidt Chokoladepastiller og saadan noget ned!“

Medlidende Folk forærede da den stakkels